

Cesta ke kněžství vedla přes Golgotu

Již tuto sobotu, 22. září v 9.30, proběhne v královéhradecké katedrále Svatého Ducha kněžské svěcení. Z rukou místního biskupa Jana Vokála ho přijmou dva kandidáti kněžství: Petr Vtípil a Jan Lukeš. Motivace k tomu stát se knězem nás zajímá; oběma jsme tedy položili otázky. Jaká byla jejich cesta ke kněžství, jaké překážky při ní museli překonávat a v čem nalézali sílu jít dál? Nejprve přinášíme rozhovor s Petrem Vtípílem, jehož primice se uskuteční v sobotu 29. září v 10.30 v kostele sv. Michaela Archanděla v Krouně.

Foto: archiv Petra Vtípila

Již tuto sobotu budete vysvěcen na kněze. Jak probíhají poslední přípravy?

Tento týden před svěcením prožívám na Velehradě s některými svými spolubratry trvalými jáhny na exerciciích s Mons. Františkem Radkovským, emeritním biskupem plzeňským. Tento čas je pro mne takovým útekem „na poušť“, do samoty, abych v tichosti mohl zmobilizovat své duševní, ale i fyzické síly.

K rozhodnutí stát se knězem ale vede dlouhá cesta. Můžete nám tu Vaši cestu přiblížit?

Používáním tohoto webu souhlasíte s používáním souborů cookie. [Zjistit více](#)

Máte pravdu, zvláště u mne je „trošičku“ delší. Zanedlouho mi bude šedesát šest, ale jinak je to jednoduché. Začnou se ve vás ozývat dva hlasy, jeden pro a druhý proti. Vy je posloucháte, uvažujete o nich a pak se pro jeden rozhodnete, protože Bůh na straně „pro“ něco přidá: např. slova sv. Jana Maria Vianneye, jak mám uvedeno na upomínkovém obrázku: „Člověk je tak velký, že mu nic na světě nemůže stačit. Jen když se obrátí k Bohu, je spokojený.“ Ale třeba ani to nestačí, a tak Bůh opět přidá, třeba před slavností Nanebevzetí Panny Marie slova sv. Maxmiliána Maria Kolbeho: „Když svou malou lidskou vůli ztotožníme s vůlí Boha, získáme svatost.“ Nejsou to krásné přívazky „PRO“?

Kdo Vás na této cestě nejvíce ovlivnil? Máte nějaké vzory duchovních, kdy jste si řekl: Chci být jako on?

Ano, v mém dětství to byl Dp. Josef Kubiček (tragicky zemřel v roce 1967) a to svým přístupem k nám dětem, ministrantům, ale i k dospělým, neboť nikoho nepřehlížel, každý pro něho byl důležitý. Nemám ve svém okolí duchovního, abych si řekl, chci být jako on, spíše chci být takový „slepenec“ vybraných vlastností z duchovních, mezi kterými se pohybuji.

Naopak máte nějaké špatné zkušenosti, kterých byste se rád ve svém kněžském životě vyvaroval?

Ano, nechť komunikovat a nedokázat naslouchat.

Jak se k tomuto rozhodnutí stát se „rybářem lidí“ postavila Vaše rodina?

Přijali to jako očekávané vyvrcholení mé jáhenské služby.

Cesta víry není jen procházka růžovou zahradou. Zažíval jste ve svém životě určité krize, kdy jste si myslel, že Bůh je daleko? A co Vám pomohlo tyto krize překonat?

Máte pravdu, cesta víry skutečně není procházka růžovou zahradou. Mnohokrát jsem zažíval pocit, že jsem si myslel, že je Bůh daleko. Bylo to hlavně v době, kdy jsem se tři roky staral o svou nemocnou manželku.

A co mi pomohlo tyto krize překonat? Psal jsem, otvíral jsem své srdce v pokusech o básně, ty byly mou modlitbou vyvěrající z mého nitra ve vzpomínkách na mou manželku a na její pevnou víru. Jednu z nich Vám poskytnu. Nazval jsem ji: ***Víra, naděje a láska:***

Až jednou síly mne opustí

a já se stanu smrti kořistí,

dej Bůh, abych měl tolik síly, jako Ty!

Ať na prahu věčnosti

se smrti mohu podívat do očí

ve zralé víře,

jenž předalas mi Ty.

Ať v naději zemřu, že Ježíši budu blíže

a v Jeho lásce spočinu –

Používáním tohoto webu souhlasíte s používáním souborů cookie. [Zjistit více](#)

jako Ty.

Co je pro Vás v nové službě největší výzvou? Co byste chtěl změnit a na co si dát pozor?

Největší výzvou je, že budu moci ještě lépe a dokonaleji poukazovat na Boží lásku svým bližním v Duchu Jeho slov: „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.“

Co bych chtěl změnit? Vztahy mezi lidmi, v rodině, ve farnosti, ve škole, prostě všude, ale spokojím se s tím, bude-li to alespoň v mém okolí.

A na co bych si chtěl dát pozor? Na pocit sebeuspokojení (vzpomeňme na příběh farizeje a celníka).

Služba kněze je určitě náročná, ale na jaké koníčky byste si rád vyšetřil svůj volný čas?

Myslím, že již nemám koníčků kromě toho, že si rád něco dobrého uvařím, a pak je mým koníčkem to, že se rád „řehtám“. Ano mám rád veselé lidi kolem sebe. Ale svůj volný čas si chci vyšetřit na své nejbližší z rodiny, příbuzné a známé.

Máte blízko k nějaké spiritualitě?

Mám blízko k salesiánské spiritualitě. Syny a jejich kamarády jsem v jejich dětském věku vozil do Sebranic. Starší syn si našel manželku ve Fryštáku a také tam měl svatbu. A abych nezapomněl, poslední primici měl v Krouně kněz Jan Vtípil, SDB v roce 1934.

Jaké je Vaše životní motto?

Moje životní motto? „Dostal jsi, tak rozdávej.“

Životopis

Petr Vtípil se narodil 14. 10. 1952 v Poličce a byl pokřtěn po necelých dvou týdnech v kostele svatého Michaela archanděla v Krouně, kde bydlel s rodiči a bratry v nájmu na faře. Vystudoval čtyřletou Střední ekonomickou školu v Chrudimi, kterou ukončil v roce 1972 maturitní zkouškou. Poté nastoupil do zaměstnání ve výrobním družstvu Dílo Svratouch, které přerušil dvouletou základní vojenskou službou.

V roce 1975 se oženil s Alenou rozenou Vobejdovou, s kterou dali život dvěma synům Petrovi a Martinovi. Po roce 1989 se začal aktivně zapojovat do dění v obci a je členem obecní rady, na starosti má spolupráci farnosti a obce v oblasti kulturních akcí, jejich financování a dotací.

Život se mu změnil v roce 2008, kdy jeho manželka těžce onemocněla a o kterou se po celou dobu její nemoci obětavě staral až do její smrti v roce 2011. Tyto okolnosti ho také přivedly ke službě donášení svatého přijímání, kterou poté nabídl i pro ostatní nemocné a staré členy **farnosti Krouna**, kde spolupracoval s P. Vladimírem Handlem.

Následně vstoupil do kurzu pro akolyty a zároveň do tříleté jáhenské formace. V roce 2012 si začal doplňovat své vzdělání na Univerzitě Hradec Králové studiem bakalářského oboru náboženská výchova. Dne 5. 10. 2014 přijal jáhenské svěcení a v lednu 2017 uzavřel bakalářské studium státními zkouškami z teologie, pedagogiky a z psychologie. Aktivně se věnuje svým třem vnoučátkům, která žijí v Krouně, a dvěma dalším čtyřlétým vnoučátkům, které žijí v Chrudimi.

Fotogalerie

Autor článku: **Radka Blajdová**

© 2018 Česká biskupská konference © dmpCMS

Používáním tohoto webu souhlasíte s používáním souborů cookie. [Zjistit více](#)